

ZEYNEP SALİHOĞLU

Emlak Kredi Bankası Ortaokulu
/ İSTANBUL

Ortaokullar Arası Öykü Yarışması
Türkiye Mansiyon Ödülü

HÜCRE

Karanlık, derin bir sükutu kovalarken kum saatini andıran beynimde kalan son taneler de kurumaya başlamıştı. Kumların açtığı derin kara delik, gücümü sömürürken vahşi anılar gün yüzüne çıkıyordu.

Seneler hızla birbirlerini kovalamıştı. Aradan uzun bir zaman geçmesine karşın kimsenin unutamayacağı bir olaydı bu. Her akla geldiğinde hatıralar, kanı kokan bir ruhun soyut olarak solunan havaya karışmasını sağlardı. Ben, bu soyut her şeyi yok etmek adına kendimi kurban etmişim. Yüreğim taze bir vicdanın sesine bulanmış, aydınlığın sardığı mantık noktasını gölgelemişti. Suçsuz yere aranan bir kaçaktım. İlk kez masumluk bu kadar yoğun bir şekilde dolanmıştı bedenime. En değer verdiğim birini öldürmekle suçlanırken artık ruhsuz bir beden olarak toprağın altına saklanılmış biri için dökülen gözyaşları, vicdanımın hıçkırıklarını şiddetlendiriyordu. Onun adına dökülen bu yakıcı yaşları dindirmek için yapmıştım bunu. Kendimi ihbar etmişim. Sessizliğin bıraktığı o bayat uğultudan çoğu zaman ürkerdim. Geçmişimden kalan berrak bir anı sadece. Bu anımla bütün geçmişimi toprağın altına gömmüştüm fakat bana düşman olan geçmişim, verimsiz topraktan dahi filizlenmeyi ba-

şarmıştı. Ellerimi, parmak uçlarıma kor gibi sıcak gelen soğuk demirlerden ayırdım. Ayaklarımla çamurlu zemine bastım ve sallıncakta sallanmaya son verdim. Soğuk rüzgar, son kez tenimi tırmaladı ve saç tellerimi geriye savurdu. Heyecan ve karmakarışık düşünceler ile midemin düğüm düğüm olduğunu, soğuğun şiddetlenip tenimi yaktığını tüm somutluğu ile hissediyordum. Karanlık üzerime örtü gibi serilmiş, göz kapaklarımla birbirlerine tutunma isteklerini dürtüyordu. Bacaklarımla zorlukla hareket ettirmeyi başardım ve karanlıkta görebildiğim tek şey olan toprak parçasına dizlerimin üzerinde çöktüm. Çamurlu, ıslak toprak üzerimi kirletse dahi bunun benim için bir önemi yoktu. Bedenim titriyordu ve bu, kötü düşüncelerin temsilcisiydi. Rüzgar soğukça esmeye son vermiş, yanağımda kalan yaşların daha fazla kurummasına izin vermemişti. Geçmişimden kalan tek anıyı gözyaşlarımla gömecektim. Birazdan olacaklar hakkında söyleyebileceğim bir kaç şey vardı tabii. Polisler beni götürdüğünde onlara karşı çıkmayacaktım. Onlar, doğru şüpheliyi götürdüklerini düşünürken ben masum olarak gidecektim. Bunu yapacaktım, vicdanımı rahatlatmak adına ve götürülmemin sebebi olan insanın ailesi adına, en değer verdiğim insanın ruhu adına. Düşüncelerin ölü bir acıya bulanmasını çoğaltmamak için.

Tırnaklarımla kirli toprağa geçirdim. Toprak uyuşuk parmaklarımla altında parçalanırken derin karanlıkta çevremi çok fazla göremiyordum. Duyduğum tek ses, ağaçların yapraklarından ve dallarından çıkan hışırtıydı. Toprakta yeterince derin bir çukur açtığımda tırnaklarımla arası çamur ile dolmuştu. Gözlerim yaşlarla yanarken geçmiş, göz çukurlarımdan bir boşluk buluyor ve zihnimdeki güzel anıların buharlaşmasına sebep oluyordu. Geriye acı ile övünen bir deniz kalıyordu. Alev alev yanan bir deniz. Toprak parçaları ile dolu olan elimi temizledim. Sert ama soğukluğunu azaltan rüzgar, toprak parçalarını yüzüme doğru savurdu. Geriye çukura koyacağım kutuyu yerleştirip anıları tekrar göm-

mek kalıyordu. Elimle çamurlu zemini yokladıktan sonra metal kutuyu buldum. Kutunun buz gibi olan metal yüzeyini elimle sıkıca tuttum. Açmaya gücüm yoktu ama kutuya olan temasım içerisindeki tozlu ruhu hissetmeme engel olmuyordu. Bana derin bir azap yaşatan, hayatımda önemli bir yeri olan koyu bir ruh. Ama bu ruh için benim bir önemim yoktu. Damarlarımdaki kan, beynimdeki tüm hücreler harekete geçerken gırtlığımdan gelen hıçkırıkları yutmaya çalıştım. Gözlerimden daha da yakıcı yaşlar boşanıyordu. Ama bunlar gücümü kırmaya yetmedi. Kutuyu hırsla çukura koydum ve titreyen ellerimle çukuru kirli çamurla doldurmaya başladım. Kirli çamurlar, şimdi benim mahzun geçmişime ortak oluyorlardı. Öldürdüğüm sanılan cansız beden de bu kirli toprağa gömülmüştü değil mi? Kalbim hırsla çarparken ellerimi daha hızlı oynattım. Keşkeleler, soğuk iri taneler olarak düşüncelerime sızdı. Keşke içimdeki derin boşluğu da bir avuç çamur doldurabilseydi. Açık havaya doğru yayılan ışıklar, şafağın söktüğüne bir işaretti. Kendimi ihbar etmemden bu yana çok zaman geçmemişti. Birazdan sessizlikle harmanlanan bu park, acı dolu siren seslerine boğulacaktı. İp gibi gerilmiş dudaklarımdan hıçkırıklar dökülürken acı feryatlar boğazımı tırmalayarak dışarıya taşıdı. Yüzüme acıları sırtlanan bir gülümseme yerleştirdim. Bu gerçek bir tebessüm değildi elbette. Öleceğini bile bile sadece uçmayı ve özgür olmayı dilediği için yüksek bir yerlerden kendini atan birinin yüzüne yerleştireceği bir tebessümdü. Hafif bir turunculuk sararken etrafı, karanlığın hızla çekilip alındığı gökyüzündeki bulutlar parçalanmaya başladı. Dizlerimin üzerinde her hareketimde battığım çamur, kurumaya devam ediyordu. Siren sesleri, kulaklarımda çınlarken tüm vücudum uyuşmaya başladı. Kırcıllı bir geçmişin çaldığı hayallere tutunup gün geçtikçe güçlenen bir gizemin beden bulmuş halini sahiplenmiştim. Başıboş ruhumu giydirebileceğim, onu saklayabileceğim bir beden olarak görmüştüm. Şimdi hayaller özgürlüğe kavuşuyor, bir gizem

yanlış dahi olsa çözümleniyordu. Güçsüz bileklerim, iri parmaklar tarafından esir alınıp ayağa kalkmaya zorlandığımda saniyeler harcanmıştı. Benim özgürlüğümünden giden her saniye beynimin içindeki kum saatini sömürürken bileklerimdeki soğuk metalleri zar zor hissediyordum. Kapıların kapanma sesini veya soğuk demirlerin arkasına atılışımı hatırlamıyordum. Kafamın içi o kadar dolmuştu ki kötü geçen bir kaç dakikayı kaydedememişti. Özgürlüğümünden çalınan ve belki de benimle bir ömür harcayacak bu paslı hücre parmaklıklarına baktım. İçeri yayılan tek ışık, bu parmaklıkların ardından kesik kesik geliyordu. Parmaklıkları çevreleyen çelik hücre kapısından biraz daha uzaklaştım. Sırtım, bir zamanlar birçok hayatı gölgeleyen kirliliğe hücre duvarına yaslandı. Duvarları saran kir, hayallerin masumiyetiyle buz gibi olmuştu. Bilincim, benliğimi terk ediyordu. Hücre duvarına yaslanmış, kıymıklarla dolu olan tahtanın üzerine oturdum. Kanımda dolaşan zehir, damarlarımı eritip beni bitkin düşürürken nasırlı ellerimi başımın altına koydum ve tahtanın üzerine uzandım. Yaşlı hücreyi incelerken yorulmuş gözlerim, bilincimi tetikledi ve barut gibi yakıcı olan uyku bedenimi avucunun içine aldı. Boş parmaklıklar ardından yankılanan küçücük bir ses, uykunun uyuşmuş parmaklarıma doğru kaçıp bilincimi açmasına yetmişti. Bedenimi derin bir uyuşukluk sararken kafamı kaldırdım ve artık parlayan gün ışıklarına baktım. Kalbim, gümbürdemeye başlarken bunun nedenini çözümlüyebiliyordum. Birkaç saat önce mahkum olarak girdiğim bu hücrede bir şey farklıydı. Gözlerimi keskince odaklamış, bir farklılık aramak adına her bir köşeyi tarıyordum. Hücrenin ağır demir kapısının altında olan ve en ufak bir güneş ışığının dahi içeri girmesine izin vermeyen bir boşluktan içeriye atılmış kağıt parçaları bir yığın olmuştu. Uyuşmuş kaslarımı hareket ettirdim ve kapının altındaki kağıt parçasından birini elime aldım. Üzerindeki renkleri görebiliyordum. Ama yüzeyine gölge düştüğü için tam olarak seçemiyordum.

dum. Parmaklıklardan yayılan parlak güneşe doğrulttum ve resme daha iyi bakma fırsatı elde ettim. Resme bakmam ile özlemin parçalara ayrılıp vücudumun derinliklerine yol alması bir oldu. Suçluluk, vicdanımın sesi, hayallerimin silinen çılgınlıkları resmin içinden çıkacak gibiydi.

Geçmişimi tekrar gömmeyi denemiştik ama taze gelecek masumiyeti istiyordu. Geçmiş, saflığı içine hapsederken geleceğe sadece acınası bir ruh kalıyordu ve gelecek bundan memnun değildi. Geçmişin çaldıklarını geri istiyordu. Mesela, ellerimin arasında tuttuğum ve birkaç saat önce gömmeye kalkıştığım geçmişimi verebilirdik. Resmin arkasını çevirdim ve tanıdık el yazısı, içimde hissettiğim her şeyi bir kenara itti. “Beni tekrar gömmeye kalkma, dostum. Benden kaçma ama bu hücrede benim suçumla yüzleş. Kaçışımın bir ölümle adlandırılmasını üstlen. Ama beni unutma, ne olursa olsun!” Kelimelerin her birine gizlenen gerçek, kaçan bir bedeninin yolunu aralıyordu. Kendini kurtarmak adına birinin hayallerini gölgeleyen insanın acı dolu çıkmaz yolu. İnci gibi dizilmiş hayatımdan koparılan kareler, duvarlara sinmeye başlarken parlak güneş acıma ortak oluyor gibi sönmeye başladı. Parmaklarımı resme bastırdım ve olacak her şeye göz yumdum. Resmi parçalara ayırdığımda hiçbir şey hissetmiyordum. Zaman bana hissizleşmeyi öğretiyordu ve ben daha acemiydim.